

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 61/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom Petrom Janíkom, M. R. Štefánika 5, Topoľčany, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 30/2015 z 9. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Petrom Janíkom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 30/2015 z 9. septembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 166/2011-1606 zo 16. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona, za čo bol odsúdený podľa § 172 ods. 2 a § 37 písm. m) a § 38 ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 140 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložený ochranný dohľad na dobu 1 roka. Podané odvolanie sťažovateľa a jeho spoluobvineného proti rozsudku okresného súdu Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 6 To 123/2013-1634 z 19. decembra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zamietol. Sťažovateľom podané dovolanie proti uzneseniu krajského súdu potom najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku napadnutým uznesením odmietol.

Sťažovateľ namieta, že dokazovanie vykonané v jeho trestnej veci (vrátane znenia SMS správ a výpovede nasadenej agentky na hlavnom pojednávaní) potvrdzuje iniciatívu policajnej agentky pri objednávaní konkrétneho množstva drogy. Z uvedeného vyvodzuje, že agentka *„aktívne podporovala vyvolanie rozhodnutia sťažovateľa zabezpečiť čo najväčšie množstvo drogy, ktorý sa o to skutočne aj snažil cez rôznych kamarátov, v priebehu konania nestotožnených, pričom je z dokazovania jasné, že takéto množstvo*

drogy ani zohnať nedokázal. Rovnako sťažovateľ poukazuje na okolnosti druhého prevodu, pri ktorom tiež došlo k nezákonnej iniciatíve agentky, ktorá nerešpektovala to, že odsúdený jej drogu nepriniesol, tak ho osobne navštívila u neho doma, pričom bez takejto návštevy by k predaju drogy nedošlo vôbec. Ďalej agentka nezákonnosť svojej činnosti potvrdila aj vo výsluchu dňa 30.05.2012, keď vypovedala o taktike svojej činnosti, ktorá mala byť zameraná na to, aby ponúkala viac a viac tovaru... Protizákonnosť polície umožnila aj Okresná prokuratúra Piešťany, keď v príkaze na predstieraný prevod č. k. I PO-V-26-I/2011-3 zo dňa 5.4.2011 vo výrokovej časti rozhodnutia umožnila agentom predstierať kúpu ľubovoľného množstva omamnej alebo psychotropnej látky, čo je nepripustné.“. Z uvedeného sťažovateľ vyvodzuje nezákonnosť použitých dôkazov získaných opísaným spôsobom, čo má za následok nemožnosť ich použitia v trestnom konaní. Odvoláva sa pritom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (napríklad II. ÚS 710/01 a III. ÚS 323/04), v zmysle ktorej sa nepripúšťa navádzanie iného na spáchanie trestného činu štátnymi orgánmi (vrátane polície).

Sťažovateľ taktiež namieta vyčíslenie hodnoty drogy, ktoré malo mať vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, za ktorý bol sťažovateľ v trestnom konaní odsúdený. Sťažovateľ tvrdí, že „hodnota drogy platí iba za predpokladu, že množstvo drogy predávané na čiernom trhu ako dávka zodpovedá obvykle jednorazovej dávke drogy uvedenej v Žiadosti vyšetrovateľa“, z čoho následne vyvodzuje, že „hodnota drogy je určená správne iba za predpokladu, že to, čo za dávku považuje KEU PZ je totožné s tým, čo sa ako dávka predáva na čiernom trhu za sumu uvedenú vo vyjadrení NPJ, čo sa na hlavnom pojednávaní ani nedokazovalo“. Podľa názoru sťažovateľa poukazujúceho pritom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2012 z 27. novembra 2012 a nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 268/2011 z 22. septembra 2011 sa súd „odklonil od postupov uplatňovaných v poslednom období v súdnej praxi od Najvyššieho súdu SR cez krajské sudy až po okresné sudy, čo je z rozhodovacej činnosti súdov celkom jasné a Národná kriminálna agentúra ani hodnotu dávok drogy už nevyčísľuje... Súd vychádza z pravdivosti údajov uvedených v správe Národnej kriminálnej agentúry, sťažovateľ túto správu spochybňuje a zdôrazňuje, že táto správa je nepreskúmateľná, polícia tam môže uviesť čokoľvek. Právna kvalifikácia skutku podľa odseku 2 písm. e/ § 172 Tr. zák. je pritom postavená výlučne na

predpoklade pravdivosti správy Národnej kriminálnej agentúry, ktorú nie je možné žiadnym spôsobom overiť.“. V tejto súvislosti tiež sťažovateľ spochybňuje určovanie hodnoty drogy na čiernom trhu tiež tvrdiac, že „čierny trh“ nie je pojem predpokladaný niektorým z ustanovení Tr. zák... Z pohľadu práva na obhajobu sa proti určeniu hodnoty cez „čierny trh“ nedá primeraným spôsobom brániť a každé založenie viny na dôkaze takto deklarovanom je aj porušením ustanovení zabezpečujúcich právo obžalovaného na obhajobu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.».

Podľa názoru sťažovateľa neboli splnené ani právnymi predpismi ustanovené podmienky pre použitie agenta. Spochybňuje pritom vykonanú aplikáciu čl. 10 ods. 7 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Rakúskou republikou o policajnej spolupráci, zverejnenej pod č. 252/2005 Z. z. (ďalej len „medzinárodná zmluva“), a nadväzne na to tvrdí, že „výklad súdu vo vzťahu k použitiu agenta je nesprávny aj z pohľadu skutočnosti, že v danej veci nešlo o pôsobenie agenta podľa zák. č. 171/1993 Z. z., ale podľa ustanovení Tr. por., pretože polícia disponovala dostatočnými informáciami odôvodňujúcimi záver, že trestný čin je páchaný.

Jedine ustanovenie § 117 ods. 14 Tr. por. upravuje postup upravujúci predpoklady vyslania agenta do zahraničia a predchádzajúci súhlas príslušných orgánov štátu, ktoré by mali podľa tohto ustanovenia rozhodovať až na základe príkazu podľa § 117 ods. 5 Tr. por.

V predmetnej veci policajné orgány takto nepostupovali a nebol dodržaný postup podľa § 117 ods.14 Tr. por. a ani podľa Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Rakúskou republikou o policajnej spolupráci ... najmä jej článku 10, a neexistuje žiadny doklad o tom, že na našom území pôsobili rakúski agenti so súhlasom príslušného orgánu cudzieho štátu...“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil, že najvyšší súd „uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Tdo 30/2015 zo dňa 09.09.2015 porušil ústavné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený

pod č. 209/1992 Zb.)“. Súčasne navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a najvyšší súd zaviazat' na zaplatenie náhrady trov konania v sume 355,72 € na účet jeho právneho zástupcu.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy ustanoví podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a obdobne aj čl. 36 ods. 1 listiny) sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne... o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda

za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Z opísaných hľadísk pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu sťažovateľom namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ku ktorému malo dôjsť neprípustnou policajnou provokáciou k spáchaniu trestného činu, nesprávnou právnou kvalifikáciou skutku a nezákonnosťou nosného dôkazu, ktorým bolo použitie agenta v rozpore s platnou právnou úpravou.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že aj keď sťažovateľ uplatnil v dovolaní dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, z obsahu dovolania vyvodil, že sťažovateľ namietal predovšetkým použiteľnosť príslušníkov polície iného štátu a prekročenie ich právomocí, čo podľa názoru najvyššieho súdu v skutočnosti zodpovedalo dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j. že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. S poukazom na svoju vlastnú judikatúru (R 120/2012), podľa ktorej sa viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania týka vymedzenia chýb, a nie právnych dôvodov dovolania, tak najvyšší súd skúmal sťažovateľom vytýkané vady predchádzajúceho konania z hľadiska dovolacieho dôvodu vymedzeného v § 371 ods. 1 písm. g), a nie z hľadiska sťažovateľom označeného § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia následne pripomenul, že „námietskami obsiahnutými v dovolaní sa v priebehu konania podrobne zaoberal tak prvostupňový, ako aj odvolací súd, ktorí legitímnosť použitia rakúskych príslušníkov Policajného zboru podrobne odôvodnili. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje predovšetkým na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Piešťany zo 16. októbra 2013, sp. zn. 1T 166/2011, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a v ďalšom naň odkazuje...

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že použitie agenta sa realizovalo na základe žiadosti vyšetrovateľa policajného zboru, a to z dôvodu, že polícia disponovala poznatkami zo strany rakúskej polície o dodávke omamných a psychotropných látok zo Slovenskej do Rakúskej republiky, pričom tieto dodávky mala zabezpečovať osoba vystupujúca pod menom [REDAKOVANÉ]. Z dôvodu preukázania vyššej dôveryhodnosti agenta odbor špecializovaných trestných služieb Prezídia Policajného zboru využil možnosť použiť na tento účel príslušníka polície iného štátu v súlade s ustanovením § 10 ods. 20 Trestného poriadku. Následne prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany požiadala o vydanie príkazu na použitie agenta rakúskej polície, pričom tento príkaz bol sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava daný.“

Následne najvyšší súd podrobne rozvádza podstatný obsah medzinárodnej zmluvy a dôvody, pre ktoré jej čl. 10 ods. 1 až 6 nemožno vo veci aplikovať, a uvádza, že v danej veci «išlo o činnosť slovenskej polície, ktorá vyšetrovala trestnú činnosť páchanú slovenskými občanmi, na území Slovenskej republiky a za účelom objasňovania tejto trestnej činnosti len použila príslušníkov polície Rakúskej republiky ako agentov. V posudzovanej veci aj podľa názoru najvyššieho súdu bolo možné aplikovať ustanovenie článku 10 ods. 7 vyššie uvedenej medzinárodnej zmluvy, podľa ktorého zmluvné strany sú oprávnené navzájom si poskytovať agentov, ktorí konajú z poverenia a pod vedením príslušných orgánov druhej zmluvnej strany. Tento postup je zároveň v súlade aj s ustanovením § 10 ods. 20 Trestného poriadku, podľa ktorého agent je príslušník Policajného zboru alebo príslušník polície iného štátu, ktorý na základe príkazu prokurátora alebo súdu prispieva k odhaľovaniu, zisťovaniu a usvedčovaniu páchatel'ov zločinu, trestných činov uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti Trestného

zákona (ďalej len „korupcia“), trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti.» Na základe uvedeného potom najvyšší súd konštatuje, že „použitie príslušníkov Rakúskej republiky, ako agentov bolo vykonané v súlade s ustanoveniami medzinárodnej zmluvy a Trestného poriadku“.

K nadväzujúcej námietke sťažovateľa týkajúcej sa prekročenia právomoci agentky najvyšší súd po uvedení obsahu § 117 ods. 2 Trestného poriadku a dopadajúcej judikatúry (R 47/2012) pripomenul, že policajnou provokáciou je *„zámerné, aktívne a cielené podnecovanie alebo navádzanie, či iné vedomé iniciovanie alebo navádzanie na spáchanie trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala. Pokiaľ by činnosť polície bola vedená len snahou, aby kontaktovaná osoba spáchala trestný čin bez zistenia skutočnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že páchatel' by spáchal trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný (§ 117 ods. 2 Trestného poriadku), išlo by o neprípustnú policajnú provokáciu trestného činu.*

Za kľúčovú odlišnosť skrytej aktivity polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neiniciuje, t. j. nevytvára u kontaktovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky. Tieto podmienky však nesmú byť mimoriadne, ale objektívne možné v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo páchatel' si osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu...

Dovolací súd má za to, že v posudzovanom prípade orgány činné v trestnom konaní za účelom odhalenia páchatel'a trestnej činnosti a zabezpečenia dôkazov o ich trestnoprávne postihnuteľnom správaní len vytvorili podmienky, ktoré boli v danom prípade obvyklé, pričom tieto nastali až po tom, čo si obvinený preukázateľne osvojil úmysel trestný čin spáchať.

Agent nemôže byť osoba, ktorá len pasívne čaká v prostredí, v ktorom sa má pohybovať. Podstatné pre použitie agenta je, že konanie agenta musí byť v súlade s účelom Trestného poriadku a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní, ktorého sa zúčastňuje. Skutočnosť, že agent prejavuje záujem o kúpu drogy, že sa s obvineným viackrát stretne, pýta určité množstvo drogy, zisťuje predajnú

cenu drogy, nie je navádzaním na spáchanie trestnej činnosti ani nezákonnou a aktívnou provokáciou.

Najvyšší súd konštatuje, že to bol práve obvinený [REDAKOVANÉ], ktorý bol v konaní iniciatívny. Pri vzájomnom rozhovore s agentkou sa vyjadril, že čím bude väčšie množstvo odberu, bude aj lepšia cena, najmä keď sa lepšie spoznajú. Pri poslednom odbere mu agentka uviedla sumu, ktorú má k dispozícii na zakúpenie drogy, pričom práve obvinený určoval, aké množstvo drogy jej môže za takúto sumu zabezpečiť.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno označiť konanie agentky za policajnú provokáciu, ale išlo o tzv. skrytú aktivitu polície, zameranú na odhalenie páchatel'ov trestných činov a zabezpečenie dôkazov o tejto trestnej činnosti.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku teda naplnený nebol.“.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia konštatuje, že na námietky sťažovateľa spochybňujúce zákonnosť použitia agentov, ktorí ho mali priamo usvedčovať, najvyšší súd odpovedal primerane, opierajúc sa pritom o ústavne konformný výklad relevantných právnych noriem upravujúcich možnosť použitia agenta v rámci trestného konania (§ 10 ods. 20 a § 117 Trestného poriadku a čl. 10 ods. 7 medzinárodnej zmluvy). Najvyšší súd sa dostatočne venoval aj námietkam sťažovateľa o prekročení právomoci agentky, keď vysvetlil rozdiel medzi policajnou provokáciou a skrytou aktivitou polície aplikujúc výklad vyplývajúci z vlastnej ustálenej judikatúry, ktorú v napadnutom uznesení konkretizoval (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 9/2011 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47/2012).

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jeho ingerencia do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež dodáva,

že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv (obdobne IV. ÚS 35/02, II. ÚS 103/09, II. ÚS 395/09, I. ÚS 595/2012).

Opísaný vedený výklad právnych noriem realizovaný najvyšším súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo jeho nezlučiteľnosti s právami zaručenými ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Podľa názoru ústavného súdu tak najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odpovedal na ťažiskové dovolacie argumenty sťažovateľa, o ktorých možno v zásade konštatovať, že sa zhodujú aj s predloženou sťažnostnou argumentáciou. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Vo vzťahu k sťažnostnej námietke o nezákonnej právnej kvalifikácii súdeného trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, pri ktorom mali súdy bez vykonaných dôkazov nesprávne ustáliť hodnotu zaistenej drogy, ústavný súd uvádza, že z obsahu napadnutého uznesenia nevyplýva uplatnenie tejto námietky v dovolacom konaní a ani sťažovateľ inými listinami uplatnenie tejto námietky v dovolacom konaní žiadnym spôsobom neosvedčil. Zo sťažovateľom predloženého uznesenia krajského súdu len vyplýva, že sa touto obdobnou námietkou zaoberal krajský súd v odvolacom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoj ustálený právny názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03,

IV. ÚS 340/2013, III. ÚS 461/2015). Ústavný súd preto k tejto námietke uvedenej v sťažnosti z dôvodu nedostatku svojej právomoci nezaujíma vecné stanovisko. Ako obiter dictum ústavný súd uvádza, že z obsahu sťažnosti sťažovateľovho spoluobžalovaného () vedenej pod sp. zn. Rvp 15417/2015 a k nej pripojeného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 29/2015 z 9. septembra 2015 vyplýva, že najvyšší súd uvedenú námietku preskúmal v osobitne vedenom konaní o dovolaní už označeného spoluobžalovaného, v ktorom okrem iného podporne poukázal aj na judikatúru najvyššieho súdu zaoberajúcu sa načrtnutou otázkou (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 74/2013 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2014), pričom bez toho, aby ústavný súd týmto rozhodnutím zasahoval do ústavného prieskumu, na ktorý je oprávnený iný senát ústavného súdu, považuje za potrebné poznamenať, že právne závery najvyššieho súdu sa aj v tejto otázke odchyľujú od právnej argumentácie formulovanej sťažovateľom v uvedenej námietke.

Vychádzajúc z obsahu namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd aj napriek sťažovateľom uplatnenej argumentácie hodnotí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako racionálne, podrobné a pritom ústavne konformné, pričom ním uskutočnený výklad posúdenia uplatnených dovolacích dôvodov podľa obsahu vytýkaných chýb konania, ako aj relevantnej procesnoprávnej úpravy potvrdzujúcej zákonnosť namietaných dôkazov nepopiera účel a podstatu označených práv. Preto v tejto časti považuje ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (obdobne II. ÚS 699/2014).

Napokon, pokiaľ ide o namietané porušenie práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny, ústavný súd zistil, že z obsahu sťažnosti (okrem označenia ustanovenia listiny v petite sťažnosti) nevyplýva žiadna relevantná argumentácia svedčiaca o porušení označeného práva. Uvedené ústavný súd hodnotí ako nedostatok jednej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu vo vzťahu k právam, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ v petite sťažnosti domáha.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05). Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa považoval nesplnenie tejto zákonom predpísanej náležitosti za dostatočný dôvod na odmietnutie tejto zvyšnej časti sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na uvedené bolo potom už bez právneho významu bližšie sa zaoberať ostatnými návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2016